

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/105/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314212041
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8314212041.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tótha a členov senátu JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba, v právnej veci navrhovateľky: Y. R., rod. L., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXXX/X, T., zastúpenej advokátom JUDr. Františkom Svatuškom, Námestie slobody 25, Humenné, proti odporcovi: Y. R., nar. XX.X.XXXX, bytom N. XXXX/X, T., zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vrbom, Námestie slobody 2, Humenné, o určenie výživného pre manžela, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné zo dňa 23.3.2015 pod č. k. 12C/179/2014-30, jednohlasne takto

rozhodol:

M e n í rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o dlžnom výživnom tak, že dlžné výživné za obdobie od 16.10.2014 do 23.3.2015 vo výške 1.006,45 eur je odporca p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke splátkami po 200,- eur mesačne spolu s bežným výživným.

N e p r i z n á v a navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Okresný súd Humenné rozsudkom č. k. 12C/179/2014-30 rozhodol o povinnosti odporcu prispievať navrhovateľke na výživu sumou 400,- eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľky, a to s účinnosťou od 16.10.2014. Dlžné výživné za obdobie od 16.10.2014 do 23.3.2015 vo výške 1200,- eur je odporca povinný zaplatiť navrhovateľke splátkami po 200,- eur mesačne spolu s bežným výživným. V prevyšujúcej časti súd konanie o zaplatenie výživného nad sumu 400,- eur mesačne zastavil. Súd navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že navrhovateľka dňa 16.10.2014 podala návrh na určenie pre manžela vo výške 600,- eur. Manželstvo účastníkov vzniklo 10.5.1980 a trvá do súčasnej doby. Medzi účastníkmi došlo k vážnemu narušeniu vzájomných vzťahov, čo viedlo k odcudzeniu, s tým, že dňa 4.4.2011 sa odporca odsťahoval zo spoločnej domácnosti. Navrhovateľka pracuje od 1.1.2014 ako predavačka s mesačným príjmom cca 26,- eur. Od 29.9.2014 je zaradená v evidencii uchádzačov o zamestnanie na úrade práce. Podaním z 23.3.2015 navrhovateľka uviedla, že domáhala sa výživného vo výške 400,- eur mesačne a v prevyšujúcej časti nad sumu 400,- eur zobrala návrh späť.

Súd vo veci konal bez účasti žalovaného, ktorý sa pojednávania nezúčastnil. Z vypočutia navrhovateľky súd mal preukázané, že účastníci od apríla 2010 nežijú v spoločnej domácnosti (v návrhu uvedené od 4.4.2011), pričom náklady domácnosti platí navrhovateľka, a aby to uniesla, požičala si od svojej sestry, čo musí splácať po 50,- eur mesačne. Na základe dohody o pracovnej činnosti má príjem 26,- eur mesačne. Keď odporca odišiel zo spoločnej domácnosti, prispieval jej sumou 500,- eur mesačne, z čoho platila náklady na byt. Keď si začala uplatňovať nároky z BSM, odporca znížil výživné na 300,- eur a od októbra 2014 platí navrhovateľke sumu 200,- eur. Na okresnom súde je pod sp. zn. 17C/181/2014 konanie o vyporiadanie BSM, v rámci ktorého odporca navrhol platiť výživné vo výške 400,- eur mesačne.

O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodol súd s poukazom na § 96 ods. 1, 3 O.s.p..

Podľa § 71 ods. 1, 2 Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z., majú manželia vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi predchádza vyživovaciu povinnosť detí voči rodičom.

V konaní mal súd preukázané, že účastníci majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť ako manželia, pričom v zásade má byť životná úroveň oboch manželov rovnaká. Navrhovateľka má príjem z pracovnej činnosti, a to dohody o pracovnej činnosti, len 26,- eur mesačne, a tento nepokryje všetky jej náklady. Z hľadiska zárobkových a majetkových pomerov odporcu, ten sa nezúčastnil pojednávania, preto okresný súd vychádzal z dokazovania vo veci sp. zn. 17C/181/2014, kde navrhol odporca platiť navrhovateľke sumu 400,- eur mesačne. Preto z tejto sumy vychádzal aj súd a priznal navrhovateľke takéto výživné.

Keďže návrh na platenie výživného bol podaný 16.10. a súd priznal navrhovateľke výživné 400,- eur, pričom odporca od októbra 2014 platil výživné 200,- eur, potom súd ustálil dlžné výživné na 1.200,- eur za obdobie do marca 2015.

O trovách konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľka ako úspešná účastníčka si náhradu trov konania nežiadala, preto navrhovateľke nebola priznaná náhrada trov konania.

Proti rozsudku okresného súdu v časti dlžného výživného dal odvolanie právny zástupca odporcu. Navrhovateľka sa pôvodne domáhala platenia výživného 600,- eur mesačne, s tým, že neskôr navrhovateľka zobrala svoj návrh späť nad sumu 400,- eur. Keď súd riešil otázku dlžného výživného, tak nebral v úvahu aj to, že zo strany manžela sú platené aj náklady súvisiace so SIPO-m, zálohové platby za elektrinu, rozhlas a TV, a všetko vo výške 35,34 eur, resp. 48,34 eur. O tom dokladá poštové poukážky. Navyiac, ak mesačne platí po 200,- eur, nemôže vzniknúť tak dlh na výživnom 1.200,- eur. Odporca si svoju vyživovaciu povinnosť manželke plní a plnil dobrovoľne v plnej miere podľa svojich možností, schopností, aby sa zachovala rovnaká životná úroveň. Žiada preto rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odvolateľ v tejto súvislosti doložil aj podacie lístky o platení výživného šiestimi platbami po 200,- eur od októbra 2014 do marca 2015 vrátane úhrady ďalšej sumy 35,34 eur, resp. 48,34 eur ako zálohy za plyn a elektrickú energiu.

Krajský súd prejednal vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že odvolanie odporcu je čiastočne dôvodné.

Navrhovateľka v konaní uplatnila právo na platenie manželského výživného, čo vyplýva z § 71 ods. 1 Zákona o rodine č. 36/2005 Z.z., že manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného súd prihliada na odôvodnené potreby oprávneného ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Podľa § 76 ods. 1 Zákona o rodine, výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu. Podľa odseku 2, proti pohľadávkam na výživné je započítanie vzájomných pohľadávok prípustné len dohodou. Ak ide o výživné pre maloleté deti, započítanie nie je možné. Súd pri stanovení výšky výživného vychádzal z iného konania o vyporiadanie BSM účastníkov, kde vo veci sp. zn. 17C/181/2014 odporca prejavil vôľu platiť výživné po 400,- eur mesačne. Z tejto sumy

vychádzal aj súd prvého stupňa, čo vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia, keďže súd ďalšie dokazovanie na možnosti a schopnosti povinného odporcu nevykonával.

Ak odporca dal odvolanie proti rozsudku okresného súdu, tak napadol len výšku dlžného výživného, nie stanovenie mesačného výživného na 400,- eur. Námietky odporcu sa týkajú možnosti zápočtu ďalších platieb za služby spojené s užívaním bytu, a to za elektrinu a rozhlas v celkovej čiastke 35,34 eur, resp. 48,34 eur. Podľa názoru odvolacieho súdu, tieto platby SIPO nie je možné započítať na nároky z dlžného výživného, keďže to vylučuje jednak § 76 ods. 2 Zákona o rodine, a na druhej strane tieto peniaze nie sú určené priamo na zabezpečenie výživy navrhovateľky, ale sú spojené s užívaním bytu, čo je pohľadávka, ktorú môže započítavať skôr pri BSM ako pri stanovení výšky výživného podľa Zákona o rodine. Odvolací súd rieši len otázku stanovenia výšky dlžného výživného pôvodne súdom prvého stupňa nad čiastku 1.200,- eur.

V tejto veci je potrebné upriamiť pozornosť na to, že návrh na platenie výživného bol urobený vo vzťahu k okresnému súdu dňa 16.10.2014, takže od tohto dátumu sa odvíja možnosť riešiť otázku platenia výživného odporcom. Za mesiac október je pomerná časť dlžného výživného pri mesačnom výživnom 400,- eur len v sume 206,45 eur (za 16 dní za mesiac október 2014). Za december 2014 až apríl 2015 bolo odporcom platených po ďalších 200,- eur. Dlžné výživné predstavuje 2.206,45 eur (206,45 eur + 5x 200,- eur), a zaplatených bolo 1.200,- eur (6x 200,- eur), tak rozdiel predstavuje 1.006,45 eur. Toto dlžné výživné 1.006,45 eur je povinný zaplatiť žalovaný odporca. Krajský súd mení rozhodnutie súdu prvého stupňa o stanovení dlžného výživného tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 1.006,45 eur.

Odporca nenapadol povinnosť platiť dlh v splátkach po 200,- eur, len celkovú výšku dlžného výživného. Naďalej platí povinnosť odporcu platiť spolu s mesačnými splátkami a dlžné výživné po 200,- eur mesačne až do zaplatenia celého dlhu 1.006,45 eur dlžných splátok výživného.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 3 O.s.p., kde menej úspešný odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania. Navrhovateľka si náhradu trov odvolacieho konania nežiadala, preto úspešnej navrhovateľke nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.